

## Arrest

nr. 160 430 van 20 januari 2016  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 21 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DE RUYCK, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 december 2009 dient de verzoeker, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 20 januari 2011 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Op 14 februari 2011 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Op 1 augustus 2011 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 5 oktober 2011 ontvankelijk wordt

verklaard, wordt ze op 21 november 2013 ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 123 803 van 12 mei 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 28 augustus 2012 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 7 januari 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 123 804 van 12 mei 2014 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 17 oktober 2014 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 6 januari 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 7 januari 2015 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. X.

1.6. Op 20 maart 2015 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van zijn Roemeense dochter. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19*ter* en er wordt hem gevraagd om binnen de drie maanden het volgende document voor te leggen: "attest onvermogen van vreemdeling in land van herkomst".

Uit een fax van 21 april 2015 van de gemeentelijk ambtenaar van de stad Brugge blijkt dat de verzoeker een attest van het fiscale staatsinspectoraat van de grootstad Chisinau te Moldavië heeft ingediend.

Op 15 september 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gegeven op 21 september 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

*In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.03.2015 werd ingediend door:*

*(...)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

*Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2", die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'*

*Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.*

*Volgende documenten worden voorgelegd:*

*- attest van het Fiscale Staatsinspectoraat Grootstad Chisinau - Direct Fiscale Administratie dd. 02.04.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen belastbare inkomsten had in Moldavië in de jaren 2012 - 2013: niet alleen heeft dit attest enkel betrekking op de jaren 2012 - 2013 en is het bijgevolg onvoldoende recent, ook zegt dit attest niets over eventuele eigendommen of eventuele overige niet-belastbare inkomsten. Het attest zelf vermeldt dat 'de pensioenen, sociale bijstanden en andere niet-belastbare inkomsten' niet door de Belastingdienst worden beheerd.*

*Het voorgelegde attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene*

- rekeninguittreksels ING waaruit blijkt de referentiepersoon in augustus 2014 en de periode november 2014 - februari 2015 geld stortte aan betrokkene. Echter, deze gegevens dateren van na de aankomst van betrokkene in ons land (begin 2010) en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de referentiepersoon en betrokkene van in het land van herkomst of origine.

- arbeidsovereenkomst dd. 08.07.2014 (BVBA M. (...)) met bijhorend loonfiche voor juli 2014 op naam van de referentiepersoon; arbeidsovereenkomst dd. 19.09.2014 en 13.02.2015 (H. M. (...)) met bijhorende loonfiches voor de periode september - november 2014 op naam van de referentiepersoon.

- attest OCMW Brugge dd. 19.03.2015 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij tot op heden geen financiële steun ontving, Er wordt geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst of origine financieel afhankelijk was van de referentiepersoon, en gelet dat er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon heden op hetzelfde adres woonachtig zijn. Echter louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvS nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Verder blijkt tevens uit het administratief dossier dat betrokkene in de afgelopen maanden zelf tewerkgesteld was. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

(...)"

## 2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Aan de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing "een bevel om het grondgebied te verlaten" afgeleverd (stuk 1).

*“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”*  
(stuk 1)

*De verwerende partij verwijst in de aanhef naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en geeft slechts onderaan, heel kort, een wetsbepaling aan waarop het bevel om het grondgebied te verlaten zou steunen.*

*Art. 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit bepaalt als volgt:*

*“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.”*

*Uit deze bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Integendeel, uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie beschikt over de keuze om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren.*

*Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording “desgevallend” de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing. Deze keuzevrijheid wijst op een zekere discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.*

*Mutatis mutandis kan verwezen worden naar de arresten van de Raad van State: RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340 stellende aangaande artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit:*

*“Anders dan verzoekende partij voorhoudt, kan uit de bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.”*

*De Raad meent dat ook de woorden “desgevallend” wijzen op een mogelijkheid. De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.*

*Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: “Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzake zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)*

*Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele concrete motivering werd gegeven waarom de verwerende partij heeft gekozen om bij de beslissing ook een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. De verwerende partij heeft dit uiterst beperkt gedaan, door slechts één korte zin te vermelden onderaan de bestreden beslissing.*

*De verzoekende partij verwijst dienaangaande naar de recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:*

*“Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip ‘afdoende’ zoals vevat in artikel 3*

van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat de verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven. Gelet op het voorgaande kan een verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 niet volstaan.”

(arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 145 584 van 18 mei 2015 in de zaak RvV 164 943/II; in dezelfde zin: arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 145 495 van 18 mei 2015 in de zaak RvV 165 743/II)

Daarenboven dient de verwerende partij ook rekening te houden met de elementen voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet indien het een verwijderingsmaatregel betreft. Het is voor de verzoekende partij onmogelijk te weten waarom de verwerende partij het noodzakelijk acht om ook een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het is voor de verzoekende partij niet mogelijk te weten op welke manier en hoe hierbij rekening werd gehouden met zijn gezinsleven in België.

De bestreden beslissing betreft een beslissing die één en ondeelbaar is (naar analogie: RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), het is dus niet mogelijk om slechts één onderdeel van de bestreden beslissing nietig te verklaren. Indien dit gedaan wordt, wordt de aard van de desbetreffende beslissing gewijzigd.

Gezien het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende noch proportioneel werd gemotiveerd hoewel art. 52 van het vreemdelingenbesluit duidelijk stelt dat een bevel slechts “desgevallend” wordt gegeven, zijn de artikelen 52 van het vreemdelingenbesluit en de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de motiveringsverplichting geschonden. Gezien het een beslissing betreft die één en ondeelbaar is, dient de bestreden beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.”

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- de materiële motiveringsplicht ;
- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 52, §4, vijfde lid van het KB dd. 08.10.1981 ;
- artikel 8 EVRM ;
- de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij houdt voor dat slechts onderdaan in de bestreden beslissing, heel kort, een wettelijke basis wordt aangegeven waarop het bevel om het grondgebied te verlaten zou steunen. Verzoekende partij houdt vervolgens voor dat artikel 52 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit enkel een discretionaire bevoegdheid creëert.

Verweerder laat gelden dat deze kritiek feitelijke en juridische grondslag mist. In de bestreden beslissing wordt immers expliciet het volgende gesteld:

“Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.” (markering toegevoegd).

In de bestreden beslissing wordt aldus uitdrukkelijk gemotiveerd (zowel in rechte als in feite) om welke redenen en op welke grond aan de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Immers luidt artikel 52 §4, 5e lid van het Vreemdelingenbesluit inderdaad als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20,

dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”,

Terwijl artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet -waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen wordt- het volgende bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :  
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;  
2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Verweerder wijst erop dat de weigering van het verblijf een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen of weinig beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Gelet op het feit dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij langer dan de toegelaten termijn in het Rijk verblijft, hetgeen door de verzoekende partij overigens niet betwist wordt, vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De Raad van State oordeelde overigens reeds in het arrest nr. 193.380 van 18 mei 2009 dat aan de gemachtigde van de Minister of de Staatssecretaris niet kan worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezeld niet nader te hebben gemotiveerd, gezien dit bevel noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Inderdaad betreft het bevel om het grondgebied te verlaten een politiemaatregel, die berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling.

« Considérant que la partie adverse en cassation s'est vu refuser l'établissement en tant qu'ascendante de Belge, décision dont la légalité n'a pas été remise en cause par le Conseil du contentieux des étrangers, et qu'elle n'est pas autorisée au séjour ni n'a sollicité le séjour sur une autre base: que lorsque, comme en l'espèce, l'ordre de quitter le territoire ne refuse pas un séjour ni ne met fin à un séjour acquis mais repose sur la simple constatation de la situation irrégulière de séjour dans laquelle se trouve un étranger, il ne laisse aucun pouvoir d'appréciation dans le chef de l'administration quant au principe même de sa délivrance: que l'article 8 de la Convention de sauvegarde (les droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour l'entrée et le séjour des étrangers sur leur territoire ni, partant, qu'ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions; que la loi du 15 décembre 1980 précitée est une loi de police qui correspond aux prévisions du second alinéa de l'article 8 précité; que l'ordre de quitter le territoire accompagnant la décision de refus d'établissement, étant une mesure de police, ne peut constituer en tant que tel une mesure contraire à cette disposition: que le juge administratif ne pouvait, sans méconnaître la portée de l'article 8 de la Convention précitée, reprocher au requérant de n'avoir pas motivé l'ordre de quitter le territoire dont est assorti le refus d'établissement. »

Vrij vertaald:

“Overwegende dat aan de verwerende partij in graad van cassatie het verblijf werd geweigerd in haar hoedanigheid van ascendent van een Belg, beslissing waarvan de wettigheid niet in vraag werd gesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dat zij geen verblijfsrecht verkreeg op een andere grond, noch daar aanspraak op maakte, zodat wanneer, zoals in onderhavige zaak het geval is, het bevel om het grondgebied te verlaten noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel; dat het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de

*fundamentele vrijheden zich er niet tegen verzet dat de Staten de voorwaarden vaststellen verbonden aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, en hen evenzeer niet verbiedt een verwijderingsmaatregel te treffen ten aanzien van hen die niet voldoen aan deze voorwaarden; dat de voornoemde wet van 15 december 1980 een wet van openbare orde is die beantwoordt aan de bepalingen van het tweede lid van het genoemde artikel 8; dat het bevel om het grondgebied te verlaten, ter begeleiding van de beslissing tot weigering van het verblijf, uit haar aard als politiemaatregel, op zich geen maatregel kan vormen die in strijd is met deze bepaling; dat het de bestuurlijke rechter niet toekomt om, zonder de draagwijdte van art. 8 EVRM te miskennen, aan de verzoekende partij te verwijten haar bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd vergezeld van een beslissing tot weigering van verblijf, niet nader te hebben gemotiveerd.”*  
(Raad van State nr. 193.380 van 18 mei 2009)

*Het weze voorts benadrukt dat uit het woord “desgevallend” zoals vermeld in artikel 52, § 4, 5de lid van de Vreemdelingenwet geenszins een vrijgeleide voortvloeit voor de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.*

*Zoals hierboven reeds vermeld kan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij de afgifte van een bijlage 20 immers enkel nagaan of er sprake kan zijn van een andere verblijfstitel op grond van een andere rechtsgrond.*

*Nu het bevel om het grondgebied als administratieve beslissing dient te worden beschouwd als de loutere vaststelling van een illegale verblijfstoestand, kan dan ook niet anders dan worden besloten dat het woord desgevallend enkel inhoudt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de verblijfsstatus van de vreemdeling dient na te gaan.*

*De rechtspraak waarnaar de verzoekende partij nog verwijst, zijnde een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 18.05.2015, kan in casu -los van het feit dat de Belgische rechtsorde geen precedentenwerking kent- geen analoge toepassing vinden, gelet op het feit dat de in casu bestreden beslissing allerminst uitsluitend een verwijzing naar artikel 52, §4 van het KB dd. 08.10.1981 bevat, maar verwijst naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.*

*De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.*

*Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”*

3.1.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bevelscomponent van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit.

Hoewel de verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat uit de bewoordingen van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit *“geen verplichting (kan) worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven”*, blijkt een dergelijke gebonden bevoegdheid wel uit artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt immers als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:*

*(...)*

*2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

*(...)”*

*In casu* werd het bevel om het grondgebied te verlaten dus gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, op grond van de feitelijke vaststelling dat *“het legaal verblijf (van de verzoeker) in België is verstreken”*. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bevelscomponent van de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van het bestreden bevel kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat noch artikel 8 van het EVRM, noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht bevat.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond. Evenmin kan een schending van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit worden aangenomen.

3.1.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Te dezen kan de verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn gezinsleven. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt immers genomen volgend op en ter kennis gebracht door middel van hetzelfde *instrumentum* als een beslissing waarbij werd vastgesteld dat de verzoeker niet aan de wettelijke voorwaarden voldeed om een verblijfsrecht te kunnen genieten in functie van zijn Roemeense meerderjarige dochter. Uit de motieven van deze beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dus wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezinsleven dat de verzoeker onderhoudt met zijn dochter, doch geoordeeld heeft dat niet blijkt dat hij financieel ten laste is van zijn dochter. De verzoeker voert in het eerste middel geen elementen aan waaruit zou blijken dat deze beoordeling gestoeld is op onjuiste feitelijke gegevens, dan wel kennelijk onredelijk zou zijn.



Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

3.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.5. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 40bis, § 2, 4°, van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“4.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).*

*Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° Vw. wordt o.a. als familielid van een burger van de Unie beschouwd: “de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”*

*In casu is het onbetwist dat de dochter van de verzoekende partij over de Roemeense nationaliteit beschikt en zij een in België werkend EU burger is. In die zin is mevrouw M. (...) eveneens in het bezit van een verblijfsvergunning voor onbepaalde duur (stuk 12).*

*Ook de afstammingsband tussen vader en dochter wordt door de verwerende partij betwist en blijft meer dan genoegzaam uit de geboorteakte (stuk 8).*

*Door de verwerende partij wordt ter motivatie van de weigering enkel en alleen voorgehouden dat de “betrokkene niet afdoende zou hebben aangetoond dat hij effectief ten laste is van de referentiepersoon”. Dit is evenwel niet correct.*

*4.2.2. Het “ten laste zijn” in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is een feitenkwestie dewelke op alle mogelijke manieren bewezen mag worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).*

*Ten bewijze van deze feitenkwestie werden door de verzoekende partij tal van elementen voorgelegd die erop wijzen dat hij zowel financieel en emotioneel afhankelijk is van zijn dochter.*

*Sinds haar aankomst op het Belgische grondgebied heeft mevrouw M. (...) steeds haar steentje bijgedragen in het huishouden van de verzoekende partij.*

*Op heden beschikt mevrouw M. (...) over een arbeidsovereenkomst voor arbeiders van onbepaalde tijd (stuk 16).*

*Mevrouw M. (...) is er sinds 13 februari 2015 tewerkgesteld als zaalhulp bij de werkgever, de heer H. M. (...). Mevrouw M. (...) verdient 11,2444 bruto per uur (stuk 16).*

*Maar ook vooraleer de dochter van de verzoekende partij over een vast arbeidscontract beschikte, werd zij reeds tijdelijk, bij dezelfde werkgever, tewerkgesteld. Zo legt de heer M. (...) het tijdelijke arbeidscontract vanaf 19 september 2014 tot 5 januari 2015 voor (stuk 17). Ook verwijst de heer M. (...)*

naar de loonfiches van zijn dochter van de maanden september 2014, oktober 2014 en november 2014 (stuk 18).

In de periode 8 juli 2014 tot 23 juli 2014 was mevrouw M. (...) werkzaam bij de BVBA M. (...) (stuk 19). Ook van deze tewerkstelling wordt de loonfiche voorgelegd (stuk 20).

Dankzij haar tewerkstelling kan de meerderjarige dochter van de verzoekende partij instaan voor het betalen van de vaste kosten (stuk 21). Sinds haar tewerkstelling in België in juli 2014 stort mevrouw M. (...) maandelijks bedragen tussen de 500,00 – 650,00 euro tot onderhoud en financiële steun van haar familie, en dan meer bepaald voor de verzoekende partij (stuk 22).

Daarnaast lijdt de verzoekende partij eveneens aan medische problemen. De verzoekende partij verwijst dienaangaande dan ook naar het medische attest van dokter J. H. (...) (stuk 23)

Vastgesteld kan worden dat de verzoekende partij lijdt aan “AV-nodale re-entry-tachycardie”:  
“AVNRT (AV-nodale re-entry tachycardie) is een hartritmestoornis, die ontstaat in en rond de AV-knoop. Er is een daar een extra bundel aanwezig, waardoor prikkels blijven rondcirkelen. De hartslag is zeer snel en regelmatig.

Bij een normaal hartritme volgen de elektrische prikkels een vaste route: van de sinusknoop over de boezems naar de AV-knoop. Na een kleine vertraging geeft de AV-knoop de prikkel door aan de kamers. Eerst trekken de boezems samen, en daarna pas de kamers.

*Cirkelbeweging*

Een AVNRT ontstaat door problemen in en rond de atrioventriculaire knoop (AV-knoop) in het hart.

Bij AVNRT zijn er in de AV-knoop twee bundels die de prikkel geleiden: een snelle en een langzame bundel. Deze bundels vormen samen een soort elektrische rotonde. Hierin draaien de prikkels in een cirkeltje rond: van de boezems naar de kamers, en weer terug. Dit heet re-entry.

Hierdoor zou de heer M. (...) een elektrofysiologisch onderzoek moeten ondergaan:

“Met een ECG (hartfilmpje) is AVNRT goed vast te stellen. Soms is een elektrofysiologisch onderzoek (EFO) nodig.

Een AVNRT wordt vaak behandeld met medicijnen die de prikkels via de AV-knoop vertragen, zoals bèta-blokkers, calciumblokkers of adenosine.

Met een ablatie is AVNRT definitief te verhelpen. Tijdens deze ingreep wordt de trage bundel in de AV-knoop definitief uitgeschakeld. Er is een klein risico (minder dan 1%) dat ook de tweede bundel wordt geraakt en er een totaal AV-blok ontstaat. Dan is een pacemaker nodig.

Behandeling met medicijnen of ablatie is niet nodig, als de aanvallen van AVNRT nauwelijks voorkomen.”

Uit de diagnose van het medische attest van dokter J. H. (...) blijkt het volgende:

“Waarschijnlijk AV-nodale re-entry-tachycardie (aanvallen van tachycardie met plots begin en plots einde).” (stuk 23)

Wat de gevolgen en mogelijke complicaties zouden zijn indien de behandeling wordt stopgezet, blijkt uit het medische attest het volgende:

“ernstige hartritmestoornissen met gevaar voor hartstilstand” (stuk 23)

Wat betreft de prognose van de aandoeningen, wordt het volgende geattesteerd.

“verdere behandeling op middellange termijn is absoluut noodzakelijk” (stuk 23)

Uit bovengaande kan geconcludeerd worden dat de verzoekende partij een strikte medische follow up dient te krijgen en dat zijn medische toestand ernstig is.

Gezien de absolute noodzaak aan verdere behandeling en de mogelijke complicaties van zijn aandoening, is het aangewezen dat mevrouw V. M. (...), hem bijstaat in het genezingsproces. Mevrouw M. (...) kan haar vader helpen bij de dagdagelijkse dingen en hem ervan ontlasten. De aanwezigheid van de zijn meerderjarige dochter heeft een enorme impact op de gezondheid van de verzoekende partij.

Bovendien dient de verzoekende partij, voor het voldoen van de medische kosten, ook volledig terug te vallen op de aanwezigheid van zijn dochter op het Belgische grondgebied.

4.2.3. *Het grootste struikelblok voor de verwerende partij is, volgens de bestreden beslissing, het bewijs van onvermogen in het land van herkomst.*

*Dienaangaande heeft de verzoekende partij een attest van het Fiscale Staatinspectorat Grootstad Chisnau – Direct Fiscale Administratie dd. 02.04.2015 waaruit blijkt dat de verzoekende partij geen inkomsten had voorgelegd.*

*Het voorgelegde attest kan, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij voorhoudt, wel degelijk aanzien worden als een voldoende bewijs. Het attest vermeldt immers letterlijk dat er op de jaren 2012 – 2013 geen belastbare inkomsten werden geregistreerd.*

*Ook dient men in deze rekening te houden met de feitelijke situatie in de praktijk. Deze spreekt boekdelen. De verzoekende partij woont reeds lange tijd in bij zijn dochter. Mevrouw M. (...) staat in voor het onderhoud van haar vader die haar ten laste is.*

*Wat betreft het ten laste zijn van de Belgische Staat, merkt de verzoekende partij op dat een attest van het OCMW bij de aanvraag werd gevoegd, waaruit duidelijk blijkt dat de verzoekende partij geen financiële steun ontving. Het is de verzoekende partij vreemd waarom er vereist wordt een attest voor te leggen op naam van de referentiepersoon. Uiteraard is zij niet ten laste van de Belgische maatschappij, maar draagt zij, door haar tewerkstelling, haar steentje bij.*

*Het feit dat de verzoekende partij bij mevrouw M. (...) inwoont betekent op zich niet dat de verzoekende partij van mevrouw M. (...) afhankelijk is. Het is echter het geheel aan omstandigheden die er op wijst dat de verzoekende partij ten laste van zijn dochter is. De verwerende partij kan niet anders voorhouden.*

*Ten overvloede merkt de verzoekende partij op dat het arrest die wordt vermeld in de bestreden beslissing, niet consulteerbaar is noch kan worden teruggevonden. De verwerende partij wordt gesommeerd het dienaangaande arrest voor te leggen.*

4.2.4. *De afgelopen maanden heeft de verzoekende partij geprobeerd om zijn dochter iet wat te helpen. Het is immers geen gemakkelijke situatie nu er ook nog andere kinderen van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied aanwezig zijn.*

*Mevrouw M. (...) heeft er een tijdje niet in geslaagd volledig en voor iedereen rond te komen met haar maandloon. Het gegeven dat de verzoekende partij zelf een inkomen heeft, betekent niet onmiddellijk dat de verzoekende partij niet ten laste meer ten laste zou zijn van zijn dochter.*

*Bovendien is het, voor een man als de verzoekende partij, psychologisch niet makkelijk om als “vader” afhankelijk te zijn van zijn dochter.*

4.2.5. *Tenslotte wijst de verzoekende partij op de Europese richtlijn 2004/38/EG. Zoals hierboven blijkt is de verzoekende partij immers financieel en emotioneel afhankelijk en ten laste van een unieburger (artikel 2 van de Europese richtlijn 2004/38/EG).*

*Artikel 3, lid 2, a) van de Europese richtlijn 2004/38/EG bepaalt voorts dat voor bepaalde categorieën van personen de binnenkomst en het verblijf dienen te worden vergemakkelijkt. Dit artikel heeft rechtstreekse werking in onze rechtsorde.*

*Artikel 3, lid 2, van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt :*

*“ Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen : andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie*

*a) die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; (...)*

*Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf”*

*In punt 6 van de overweging bij de richtlijn 2004/38/EG komt het volgende naar voor:*

*“Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven (...), het gastland de positie dient te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van “familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn”.*

*Artikel 3, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG voorziet er bijgevolg duidelijk in dat de lidstaten overeenkomstig hun nationaal recht de binnenkomst en het verblijf van de in de richtlijn genoemde personen moeten vergemakkelijken.*

*Het Hof van Justitie heeft in zijn prejudicieel arrest Rahman van 5 september 2012 de draagwijdte toegelicht die aan de term “vergemakkelijken” moet worden gegeven. Uit de lezing van het arrest blijkt dat, niettegenstaande de lidstaten ter zake een ruime beoordelingsmarge, hebben, in elk geval de aanvragen ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de unie hebben, gunstiger dient te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.*

*Ook het Grondwettelijk Hof bepaalt in zijn arrest dd. 26 september 2013 nr. 121/2013 6 dat artikel 3, lid 2, van de richtlijn 2004/38/EG de lidstaten een verplichting oplegt om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te beoordelen.*

*Gelet op de feitelijkheden zoals hierboven uiteengezet dient deze redenering ook toegepast te worden op de verzoekende partij en zijn familie. Gezien de meerderjarige dochter van de verzoekende partij over de Roemeense nationaliteit beschikt, is mevrouw M. (...) een unieburger en kan er geen beroep gedaan worden op het recht dat de unie verleent, zoals dit volgt uit de richtlijn 2004/38/EG.*

*4.2.6. In het licht van de heldere voorliggende feitsituatie, met de ook heldere en talrijke voorliggende stavingsstukken is het kennelijk onredelijk van de verwerende partij om het verblijf te weigeren, dit bovendien met één bevel om het grondgebied te verlaten, en dit op de loutere ‘blote bewering’ dat de verzoekende partij onvoldoende zou hebben aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.”*

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

*“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:*

- artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet ;*
- de materiële motiveringsplicht ;*
- het redelijkheidsbeginsel ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel.*

*De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat ten onrechte zou zijn weerhouden dat de verzoekende partij niet afdoende zou aangetoond hebben ten laste te zijn van de referentiepersoon. De verzoekende partij meent dat afdoende bewijzen vorgelegd werden dat zij zowel financieel als emotioneel afhankelijk is van haar dochter. De verzoekende partij verwijst naar de tewerkstelling van de referentiepersoon. De verzoekende partij verwijst tevens naar haar medische toestand.*

*Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.*

*De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:*

*“(...)” (eigen markering)*

*Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).*

*Verweerder merkt op dat de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging indiende in functie van haar meerderjarige dochter, in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.*

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Uit voormelde bepaling blijkt dat de verzoekende partij dient aan te tonen ten laste te zijn van haar meerderjarige dochter, opdat zij als familielid van een Unieburger in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf van meer dan drie maanden zou kunnen toegelaten worden.

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Verweerder verduidelijkt in dit kader dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geen kennelijk onredelijke invulling gegeven wordt aan het begrip “ten laste” door voorop te stellen dat moet aangetoond worden dat de vervoegende vreemdeling reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Zie dienaangaande:

“Uit de rechtspraak blijkt nochtans dat het begrip ‘ten laste’ eerder een financiële betekenis heeft (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, Yunying Jia. T. Migrationsverket, §42) die wordt

gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon. (...) Het bestuur gaf achter geen kennelijk onredelijke invulling aan het begrip 'ten laste' uit de wet door te suggereren dat dit dient te worden aangetoond middels een 'bewijs ten laste in het verleden' en een 'attest onvermogen uit het land van herkomst'. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats op verzoeker, die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken." (R.v.V. 134.915 dd. 11.12.2014)

En ook:

"Aldus wordt besloten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in het verleden daadwerkelijk ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Dat daarbij wordt besloten dat het ten laste zijn een artificiële constructie is, is wel degelijk pertinent. De Raad acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk. Met het als artificieel bestempelen van de financiële band wordt geen voorwaarde toegevoegd aan de wet, maar wordt eenvoudig gemotiveerd dat de financiële band niet waarachtig of daadwerkelijk is, waardoor deze niet aanvaard kan worden." (R.v.V. nr. 144.179 dd. 27.04.2015)

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, aan de hand van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken, op gedegen wijze werd nagegaan of aannemelijk werd gemaakt dat reeds een afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon bestond van in het land van herkomst of origine.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het oneens is met de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Geheel terecht werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing overigens opgemerkt dat de verzoekende partij zelf tewerkgesteld is geweest. Hieromtrent werd niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat deze vaststelling niet verenigbaar is met de vereiste van het financieel ten laste zijn van de referentiepersoon.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar gezondheidstoestand, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij de geëigende procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te volgen, indien zij meent op grond van haar ziekte tot een verblijf in het Rijk te moeten worden gemachtigd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat door de verzoekende partij reeds meerdere aanvragen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden ingediend, dewelke evenwel allemaal negatief werden afgesloten. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij zich niet zonder meer op haar medische situatie beroepen, ten einde afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

De verzoekende partij beroept zich in haar tweede middel nog op de richtlijn 2004/38/EG.

Dienaangaande merkt de verweerder op dat de Richtlijn 2004/38 werd geïntegreerd in de in de Vreemdelingenwet d.m.v. de Wet van 25.4.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de Wet van 25.4.2007 bepaalt het volgende :

"Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en artikel 11, § 2, d), van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Ook in het K.B. van 7.5.2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen., staat vermeld in artikel 1 :

“Dit besluit integreert de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Dienaangaande verwijst de verweerder nog naar een arrest dd. 20.2.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolr. 23.332) :

“ Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen.”

Verweerder laat ondergeschikt nog gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na gedegen onderzoek werd vastgesteld dat niet wordt aangetoond dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon. Bijgevolg kan de verzoekende partij ook niet zonder meer voorhouden dat een bijzondere relatie van afhankelijkheid zou zijn aangetoond, dewelke gunstig zou moeten beoordeeld worden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3.1. In zoverre de verzoeker wijst op artikel 3, tweede lid, a), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn), wordt er op gewezen dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze werd omgezet naar de interne wetgeving. Te dezen werd artikel 3, tweede lid, a), van de Burgerschapsrichtlijn met de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014) in Belgisch recht omgezet. Nu de verzoeker niet aantoonde dat de door hem ingeroepen bepaling daarbij niet of niet correct omgezet zou zijn, kan hij zich niet dienstig op artikel 3, tweede lid, a), van de Burgerschapsrichtlijn beroepen.

3.2.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:  
(...)”

*4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen; (...)"*

Hieruit volgt dat een vreemdeling, om aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht als bloedverwant in opgaande lijn van een Unieburger ten laste van de Unieburger dient te zijn. De beoordeling of een bloedverwant in opgaande lijn al dan niet ten laste is van de persoon die hij wenst te vervoegen, is een feitenkwesitie die een zekere appreciatie vergt van het bestuur.

*In casu* wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de verzoeker effectief ten laste is van zijn Roemeense dochter, nu hij *"niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst of origine financieel afhankelijk was van de referentiepersoon, en (...) er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat"*.

De verzoeker voert aan dat zijn dochter sinds haar aankomst in België *"steeds haar steentje (heeft) bijgedragen in het huishouden"*. Hij beperkt zich hiermee evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij maakt hiermee geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

De verzoeker laat tevens gelden dat zijn dochter sinds haar tewerkstelling in België in juli 2014 maandelijks bedragen stort om hem te onderhouden en financieel te steunen. Hiermee beperkt de verzoeker zich evenwel tot een loutere herhaling van de elementen die hij heeft voorgelegd om zijn aanvraag te ondersteunen, zonder de concrete motieven van de bestreden beslissing hieromtrent, met name dat *"deze gegevens dateren van na de aankomst van betrokkene in ons land (begin 2010) en (...) dan ook niet aanvaard (kunnen) worden als afdoende bewijs dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de referentiepersoon en betrokkene van in het land van herkomst of origine"*. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij ten laste is van zijn dochter in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door hem voorgelegde gegevens.

Waar de verzoeker wijst op zijn medische problemen en verwijst naar een ongedateerd standaard medisch getuigschrift, wordt er op gewezen dat hij dit stuk niet heeft voorgelegd in het kader van de aanvraag die tot de thans bestreden beslissing heeft geleid. De verzoeker heeft dit medisch attest wel voorgelegd in het kader van een aanvraag van 17 oktober 2014 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doch deze aanvraag werd op 6 januari 2015 onontvankelijk verklaard. Bovendien toont de verzoeker hiermee nog steeds niet aan dat er op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat *"er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst of origine financieel afhankelijk was van de referentiepersoon"* en dat *"niet gesteld (kan) worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon"*, aangezien hij zelf over een inkomen beschikt.

De verzoeker meent verder dat het door hem voorgelegde attest van het Fiscale Staatsinspectoraat Grootstad Chisnau - Direct Fiscale Administratie van 2 april 2015 wel degelijk kan worden aanzien als een voldoende bewijs dat hij ten laste was van zijn dochter. Alweer beperkt de verzoeker zich tot een loutere herhaling van de elementen die hij heeft voorgelegd om zijn aanvraag te ondersteunen, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing hieromtrent, met name dat dit attest *"enkel betrekking (heeft) op de jaren 2012-2013"* en *"bijgevolg onvoldoende recent (is)"* en het bovendien *"niets (zegt) over eventuele eigendommen of eventuele overige niet-belastbare inkomsten"*, zodat het *"niet aanvaard (kan) worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene"*, te weerleggen of te ontkrachten. Aldus toont de verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de



beoordeling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van het door hem voorgelegde attest.

Door er op te wijzen dat hij reeds lange tijd inwoont bij zijn dochter, weerlegt noch ontkracht de verzoeker het motief in de bestreden beslissing dat *“louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, (...) niet automatisch tot gevolg (heeft) dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon”* nu *“de voorwaarde van het ten laste zijn (...) op een actieve wijze (dient) te worden aangetoond en (...) niet impliciet (valt) af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont”*.

Waar de verzoeker opmerkt dat het arrest waarnaar de bestreden beslissing verwijst niet consulteerbaar is, noch kan worden teruggevonden, voert hij een kritiek tegen een overtollig onderdeel van een motief, die in het licht van de vaststelling dat *“de voorwaarde van het ten laste zijn (...) op een actieve wijze (dient) te worden aangetoond en (...) niet impliciet (valt) af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont”* niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Het arrest waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing betreft bovendien het arrest nr. 145 912 van 21 mei 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en niet een arrest van de Raad van State met dezelfde referentie. De vermelding van een verkeerde verwijzing in de bestreden beslissing is evenwel een louter materiële vergissing, die de geldigheid van de bestreden beslissing niet aantast (cf. RvS 11 februari 2000, nr. 85.298).

Daargelaten de vraag of de verzoeker al dan niet een attest van het ocmw diende voor te leggen waaruit blijkt dat zijn dochter geen financiële steun ontving nu zij tewerkgesteld was, wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing, en meer bepaald de overweging dat *“niet afdoende (blijkt) dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon”*, reeds voldoende geschraagd was door de vaststellingen dat de verzoeker *“niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn”* en er bovendien *“onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst of origine financieel afhankelijk was van de referentiepersoon”*. Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoeker er niet in geslaagd is om deze vaststellingen te weerleggen. Bijgevolg heeft de verzoeker geen belang bij zijn kritiek op het motief van de bestreden beslissing dat *“er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat”*.

Door er op te wijzen dat hij geprobeerd heeft *“om zijn dochter iet wat te helpen”*, dat het geen gemakkelijke situatie is nu zijn dochter er een tijdje niet in geslaagd is om volledig en voor iedereen rond te komen met haar maandloon en dat het voor een man als hij *“psychologisch niet makkelijk (is) om als “vader” afhankelijk te zijn van zijn dochter”*, beperkt de verzoeker zich tot het louter vergoelijken van en het aanreiken van een summiere verklaring *post factum* voor de vaststelling dat is gebleken dat hij *“in de afgelopen maanden zelf tewerkgesteld was”*, doch hij slaagt er niet in deze vaststelling, die steun vindt in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. De verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat aangezien hij *“zelf over een inkomen beschikt, (...) niet gesteld (kan) worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon”*.

Een schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan

waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.2.3.5. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: Gezinsherenigingsrichtlijn), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“4.3.1. Zoals uit de feitelijke gegevens blijkt woont de verzoekende partij in België al een lange tijd samen met zijn dochter. Maar ook de andere dochters en de echtgenote van de verzoekende partij hebben een aanvraag van een verklaring van inschrijving ingediend (stuk 13). Gelet op hun burgerschap van de Europese Unie is het slechts een kwestie van tijd vooraleer ook zij een verblijfsvergunning voor onbeperkte duur zullen ontvangen.*

*De verzoekende partij vormt met zijn familieleden in België een hecht gezin.*

*Bijgevolg maakt de bestreden beslissing dd. 15 september 2015 (kennisgeving 21 september 2015) zonder meer een inbreuk uit op artikel 8 E.V.R.M. Er wordt immers voorbij gegaan aan de gezinssituatie van de verzoekende partij.*

*Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt de bescherming van het gezinsleven. Het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht.*

*Een effectief, feitelijk gezinsleven, primeert. In casu zijn er nauwe banden met België, nu de familieleden van de verzoekende partij over een onbeperkte verblijfsvergunning beschikken. Een dergelijke situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, valt zeer zeker onder het beschermingsgebied van artikel 8 E.V.R.M. Bovendien, het recht op eerbieding van het gezinsleven wordt tevens gestipuleerd in artikel 22 van de Belgische Grondwet.*

*Overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. wordt geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

*Bijgevolg kunnen inmengingen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.*

*Doorheen de rechtspraak van het Hof wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolg hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van de verzoekende partij ( uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk).*

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

Door de verzoekende partij het recht te ontkennen om zich op een legale manier te verenigen met zijn kinderen, wordt artikel 8 E.V.R.M. geschonden. Dit is logisch, gezien hun rechten om als een 'normaal' gezin door het leven te gaan worden ontzegd. Een onbeperkt verblijf voor de verzoekende partij is onontbeerlijk voor het hebben van een waar en evenwichtig gezinsleven.

De Raad van State heeft reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 van het E.V.R.M. als hogere norm boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet) staat.

Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privaatleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst. Dit is ten dezen door de verwerende partij onvoldoende (zelfs niet) doorgevoerd waardoor artikel 8 van het E.V.R.M. wordt geschonden.

De Europese richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake gezinshereniging beoogde op de eerste plaats "de gezinshereniging" als regel voorop te stellen. Het is daarbij in die zin dat artikel 17 van dezelfde richtlijn dient te worden geïnterpreteerd, waardoor elk geval op een individuele wijze dient te worden beoordeeld.

Het is vaststaand dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van de verwerende partij in de vorm van de verwijderingsmaatregel een niet gerechtvaardigde inmenging is in dit recht. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privaatleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

De bestreden beslissing is disproportioneel aan het beoogde doel. De verzoekende partij wenst een normaal gezins – en familieleven te leiden. De beslissing van de verwerende partij is onaanvaardbaar. De verzoekende partij heeft hier in België zijn toekomst.

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg op geen enkele manier of de voornoemde belangenafweging werd gebeurd en alle individuele elementen in rekening werd gebracht.

De werkmethode die de verwerende partij in casu heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat het gezin van de verzoekende partij op een helling komt te staan. Bijgevolg is de motiveringsplicht manifest geschonden.

4.3.2. De verzoekende partij wenst in hier in België, met zijn kinderen, een normaal gezinsleven te leven. De verzoekende partij wenst zijn verdere leven in België uit te bouwen.

*Gelet op het feit dat mevrouw M. (...) over een verblijfsvergunning van onbeperkte duur beschikt, kan geenszins verwacht worden dat zij meegaat naar Moldavië teneinde een waar gezinsleven te kunnen leiden. Voor de verzoekende partij en zijn gezin is het absoluut onmogelijk om hun recht op gezinsleven in Moldavië uit te oefenen.*

*Aangezien in geen enkel ander land de verzoekende partij of mevrouw M. (...) een verblijfsrecht hebben, is het voor hen evenmin onmogelijk om dit recht in een derde land uit te oefenen. Bijgevolg is België het enige land alwaar zij hun recht op familieleven kunnen uitoefenen.*

*Bovendien wordt het volgende algemeen aanvaard:*

*“Het is echter niet steeds redelijk verantwoord om van de andere gezinsleden te verwachten om naar het buitenland te verhuizen. De vreemdeling kan politieke, emancipatorische, sociale en taalkundige argumenten inroepen om aan te tonen dat dit redelijkerwijs niet van zijn gezin verwacht kan worden.” (Verblijf om humanitaire redenen, Bijzondere banden met België, Recht op een familie- en gezinsleven, zie <http://www.vmc.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=109#evrm> )”*

3.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

*“In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:*

- artikel 8 EVRM ;*
- artikel 22 van de Grondwet ;*
- artikel 17 van de Europese richtlijn 2003/86/EG ;*
- de materiële motiveringsplicht ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel.*

*Vooreerst laat verweerder gelden dat verzoekende partij niet dienstig de schending kan opwerpen van artikel 17 van de Europese richtlijn 2003/86/EG, nu deze richtlijn reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde.*

*“Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003, merkt de Raad op dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voorts stelt de Raad vast dat de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*

*Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C- 258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C- 279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoeker toont dit echter op geen enkele manier aan.” (R.v.V. nr. 93 729 van 17 december 2012)*

*De verzoekende partij beroept zich op het feit dat zij met haar familieleden in België een hecht gezin zou vormen. Een onbeperkt verblijfsrecht zou onontbeerlijk zijn voor het beleven van een waar en evenwichtig gezinsleven. België zou het enige land zijn alwaar het recht op familieleven zou kunnen worden uitgeoefend.*

*Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:*

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

*De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.*

*“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen*

beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)  
“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich uitsluitend beroept op de relatie met haar meerderjarige dochter.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, “er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden” (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, [www.rvv-cce.be](http://www.rvv-cce.be)).

Verzoekende partij maakt evenwel niet aannemelijk dat er een band van afhankelijkheid aanwezig is tussen haar en haar meerderjarige dochter, die onder de beschermings sfeer van artikel 8 EVRM zou vallen. De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De loutere bewering, alsdat het gezinsleven uitsluitend in België zou kunnen worden uitgeoefend, volstaat allerm minst om te besluiten tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.3.1. De schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze werd omgezet naar de interne wetgeving. Nu de Gezinsherenigingsrichtlijn met de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) in Belgisch recht werd omgezet en de verzoeker niet aantoont dat het door hem ingeroepen artikel 17 van die richtlijn daarbij niet (correct) omgezet zou zijn, kan hij zich niet dienstig op artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn beroepen.

3.3.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet.

3.3.3.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Daargelaten de vraag of de verzoeker het bestaan van een hecht gezinsleven of familieleven aantoont tussen hem en zijn echtgenote en dochters – uit een uittreksel uit het vreemdelingenregister dat de verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 14) kan enkel worden afgeleid dat hij pas sedert 9 februari 2015 samenwoont met zijn oudste dochter en uit niets blijkt sinds wanneer de verzoeker in België samenwoont met zijn echtgenote en zijn andere dochters – wordt er op gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoeker.

Wanneer het om een eerste toelating gaat, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Te dezen laat de verzoeker gelden dat zijn oudste dochter over een verblijfsvergunning van onbeperkte duur beschikt en dat van haar niet kan worden verwacht dat zij meegaat naar Moldavië om een gezinsleven te kunnen leiden. Hij voert evenwel geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat hij samen met zijn echtgenote en zijn kinderen niet elders een effectief gezinsleven zou kunnen verderzetten. Het loutere gegeven dat zijn oudste dochter over een verblijfsrecht van onbeperkte duur in België beschikt, impliceert immers niet dat het voor haar (nagenoeg) onmogelijk zou zijn om elders een gezinsleven met de verzoeker te gaan leiden. De echtgenote en de andere kinderen van de verzoeker beschikken trouwens niet over een verblijfsrecht van onbeperkte duur.

Bovendien leidt het bestreden bevel niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen,

verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Een eventuele tijdelijke scheiding leidt in beginsel niet tot een verbreking of een ernstige aantasting van het gezinsleven tussen de verzoeker en zijn echtgenote en kinderen, die allen (bijna) meerderjarig zijn. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn echtgenote en kinderen en zijn gezinsleven met hen verder te onderhouden.

Gelet op het voorgaande toont de verzoeker geen disproportionaliteit aan tussen zijn persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn voorgehouden gezins- en familieleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.3.2.2. De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar bij de voorgaande bespreking van het middel reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en de verzoeker niet aantoonde dat artikel 22 van de Grondwet ter zake in een ruimere bescherming zou voorzien dan wat in artikel 8 van het EVRM wordt gewaarborgd, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

3.3.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.3.4. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel.**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN